

staae for Stud, naar Rigsbagen atter kom sammen, og forsvære sine Handlinger. I Virkeligheden bliver det nu Reservecapitalen, som skal staae ved denne Handel. Om den er fordeelsagtig eller ikke, kan i Grunden være det samme; at den er vigtig og aldeles ikke betænkt af Rigsbagen, troer jeg imidlertid er ganske vist. Der er fastsat en Priis, hvortil vor Reservecapital skal overtage disse 2,400,000 Rd. — for at tale med runde Tal — og denne Priis er 90 for 100. Dette bringer mig til at gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af hvad den ærede Minister yttrede iafsted og atter har ytret idag. Han mindede om — ja, han formanede os med al den Bægt, han kan lægge i sin Stemme — at det var uflogt og urigtigt, om man ikke vilde respectere saadanne Actier, som Kongeriget garanterer, om man ikke vilde gjøre, hvad man kunde, for at holde dem i Cours. Han nævnte, at der havde fundet Anstrengelser Sted for at skrige disse Actier ned, og at det var urigtigt. Jeg troer, at alle saadanne Actier gaar og gjælder paa Markedet efter den Værdi, de virkelig have, uden mindste Hensyn til, hvad en Regjering vil gjøre for dem — at Regjeringen ikke vil gjøre Noget imod dem, er begribeligt. For en Dag eller to kan maafee Opkjøb for Reservecapitalens Regning have nogen Virkning, men det taber sig strax. Man kan ikke fra Statens Side gjøre noget Klogere end at afholde sig fra at blande sig i denne Handel. Alt, hvad der fra den ærede Ministers Side er omtalt om vor Credit, forekommer mig at være fuldkommen urigtigt; thi man maa vel skjelne imellem garanterede Actier og virkelig kongelige Obligationer; thi det ene har ikke Noget med det andet at bestille. Vore Obligationer til 3 pCt. staae i dette Dieblis i 86—87, og de garanterede sjællandske Jernbanepapirer til 4 pCt. staae i nogle og halvfems, saa man vil see, at der er en stor Forskjel. Der er allevegne en uhyre Forskjel i denne Retning; jeg kan saaledes nævne et Land, der

har en overmaade god Credit, nemlig Brasillien, hvor 5 pCt. Statsobligationer staae i 99, medens 7 pCt. garanterede Jernbanepapirer iffun staae i 85. Man kan heraf see, og jeg kunde nævne mangfoldige andre Tilfælde, at det ene ikke har Noget med det andet at bestille. Dersom det var vigtigt for Reservecapitalens eller for Statens Regning at accordere en Deel i Contanter, hvorfor har man da ikke taget Mere, da man jo aabenbart saa kunde have faaet det for en lavere Priis? Jeg paastaar imidlertid, at det var fuldkommen urigtigt at gjøre det, og at det var en urimelig høi Priis, hvortil man engagerede sig. Den eneste forstandige Grund til at bevilge 8 Millioner Rigsdaler i garanterede Papirer maatte være den, at dersom det gik uheldigt med Banen, kunde man om 25 Aar faae den udleveret til en overordentlig billig Priis. Sæt, at der havde været 1 pCt. Udbytte, da vilde det kun blive 25 for 100, som man vilde have at give, men nu stæker man jo bort $\frac{1}{3}$ og man faaer saaledes selv at bære Tabet for $\frac{1}{3}$ af Anlægscapitalen, som man sætter i disse Actier. Altsaa fra hvad Side man seer det, er det ufordeelsagtigt; havde man givet kongelige Obligationer for det Hele, er der intet Spørgsmaal om, at man kunde have sluppet med 6,400,000 Rd. og maafee med lidt mindre. Men det var urigtigt at gjøre, hvad man har gjort, forbi man havde Haab om at faae Banen til en lav Priis, et Haab, der blev udtalt af den Minister, under hvem denne Contract blev sluttet, og som saaledes officielt udtalt, maatte skabe Actierens Priis langt mere; end hvad hele Verden ellers maatte sige derom. Det var den meest notoriske Misdømmelse af Værdien af disse Papirer, som kunde fremkomme, og ingen Anstrengelse fra Kongerigets Reservecapitalens Side vil nogen sinde kunne vaske den Plet af, der er sat ved det udtalte Haab om at faae dem om 25 Aar til en Bagatel.